

תפ"ח 9232/07/15 - מדינת ישראל נגד עופר טמסוט

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 9232-07-15 מדינת ישראל נ' טמסוט (עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים
תמר נאות פרי
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה

עופר טמסוט (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל כרמל

נגד
הנאשם

גזר דין
(נוסח מותר לפרסום)

השופטת תמר נאות פרי:

כללי -

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש. עובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם, מתייחסות לרצף עבירות אשר ביצע הנאשם, יליד 1980 (בן 35), כלפי כמה מתלוננות, בגילאי 12 עד 14.5 (להלן ביחד: "המתלוננות"). על פי האמור בכתב האישום המתוקן, הנאשם יצר קשר עם המתלוננות דרך חדרי צ'אטים ולאחר מכן באמצעות אפליקציות "KIK" ו-"WHATSAPP" המותקנות במכשירי טלפון סלולאריים, תוך שהוא מתחזה לנער מתבגר. בהמשך, ניהל הנאשם עם המתלוננות שיחות בעלות אופי מיני, ביצע כלפיהן מעשים מגונים, גרם להן לבצע מעשים מגונים ואף גרם לחלקן לבצע בעצמן מעשים העולים כדי עבירות מין חמורות - והכל, לצורך סיפוקו המיני.

2. באישום הראשון, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת נ.ש., בת כ-13 באותה העת, וכאשר הוא מודע לגילה האמיתי ותוך שהוא מוסר לה במרמה כי הוא נער בן 15-16, ניהל עמה התכתבויות במהלכן הורה לה להחזיר אצבעות לאיבר מינה וכיצד לאונן. הנאשם שאל את המתלוננת אם היא רוצה לראות או לגעת באיבר מין גברי בזמן שהיא מאוננת, זאת למרות ושהמתלוננת אמרה לו שהיא לא בגיל המתאים לאונן וטרם החלה לאונן. המתלוננת נ.ש. ביצעה את הוראותיו של הנאשם והחדירה בשתי הזדמנויות את אצבעותיה לאיבר מינה על פי הוראות הנאשם. עוד הורה הנאשם למתלוננת נ.ש. שלא לגעת בעצמה ולא לאונן, אלא רק לפי הוראותיו ובהנחייתו, ומסר לה כי היא תיענש במידה ותגיע לסיפוקה ללא אישור ממנו. כן הורה הנאשם למתלוננת נ.ש. במספר הזדמנויות לשלוח לו תמונות של איבר מינה, ישבנה ותמונות שלה חשופת חזה, והנאשם שלח אל המתלוננת נ.ש. תמונות של איבר מין גברי. במסגרת ההתכתבויות שניהל הנאשם עם המתלוננת נ.ש., בין התאריכים 2.12.2014 ל-15.12.2014, הוא שלח לה פניות רבות המתייחסות למיניותה ולאיברי מינה, תוך מתן הנחיות והוראות באשר לביצוע אוננות על ידה, גילוח שערות איבר מינה ושאלות לגבי מידת העוררות המינית שלה.

3. **באישום השני**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת נ.ח., בת כ-13 באותה העת, וכאשר הוא מודע לגילה האמיתי ותוך שהוא מוסר לה במרמה כי הוא נער בן 15-16, ניהל עמה התכתבויות במהלכן הורה הנאשם למתלוננת נ.ח. להחדיר אצבעות לאיבר מינה וכן להחדיר מסרק לאיבר מינה. המתלוננת, על פי הוראות הנאשם, החדירה את אצבעותיה לאיבר מינה, תוך שהנאשם מורה לה לדמיין כי הוא מחדיר את איבר מינו אל איבר מינה. במסגרת ההתכתבויות שנמשכו מספר שבועות, פנה הנאשם למתלוננת בפניות רבות המתייחסות למיניותה ומידת העוררות המינית שלה. במהלך ההתכתבויות, כאשר המתלוננת נ.ח. ביקשה מהנאשם לחדול מלדבר על נושאים מיניים, אחרת היא תנתק עמו את הקשר, איים עליה הנאשם כי יפרסם את מספר הטלפון שלה.

4. **באישום השלישי**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת ש.ע., בת כ-12 באותה העת, וכאשר הנאשם מודע לגילה האמיתי ותוך שהוא מוסר לה במרמה כי הוא נער בן 15-16 וכי יש לו רישיון נהיגה, ניהל איתה במשך מספר שבועות שיחות טלפוניות והתכתבויות, במהלכן מסרה לו המתלוננת ש.ע. גם את כתובת מגוריה. במהלך השיחות שאל הנאשם את המתלוננת ש.ע. האם תסכים לקיים עמו יחסי מין אם יגיע למקום מגוריה. עוד שאל הנאשם את המתלוננת אם אוננה בעבר, ביקש ממנה מספר פעמים לשלוח אליו תמונות שלה, לרבות תמונות עירום והורה לה לאונן בזמן שהיא משוחחת איתו. המתלוננת ש.ע. סירבה לשלוח לנאשם תמונות עירום שלה, ומסרה לו שהיא קטנה מידי והיא לא תרגיש טוב עם עצמה, ושהיא לא מעוניינת לאונן במהלך השיחות עמו. בתגובה לסירובה של המתלוננת, הנאשם איים עליה שיגיע לבית מגוריה, יאנוס וירצח אותה, כינה אותה זונה, מסר לה שיש לו רישיון נהיגה והוא יגיע אליה לביתה כפי שהגיע לחברתו הקודמת, ושאל אותה אם היא רוצה להיאנס או למות. תחת איומיו של הנאשם, הנאשם הורה למתלוננת ש.ע. להחדיר את אצבעותיה לאיבר מינה והיא עשתה כן מפאת פחדה מפניו. במסגרת ההתכתבויות שניהל הנאשם עם המתלוננת ש.ע., הוא פנה אליה בפניות רבות המתייחסות למיניותה ולאיברי מינה, תוך מתן הנחיות והוראות באשר לביצוע אוננות על ידה וגילוח שערות איבר מינה, תוך שהוא שב ומבקש ממנה לשלוח אליו תמונות של איבר מינה כשהוא מגולח משערות.

5. **באישום הרביעי**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת ר.ר., בת כ-11 באותה העת, כאשר המתלוננת מסרה לנאשם כי היא בת 14.5 אך הנאשם מסר לה שהוא מודע לגילה האמיתי שהיא בת פחות מ-12, ותוך שהוא מוסר לה במרמה כי הוא נער בן 17, וניהל עמה במשך מספר שבועות שיחות טלפוניות והתכתבויות. במסגרת השיחות הנאשם סיפר למתלוננת כי יש בידיו תוכנה עם כל הפרטים של כל האנשים המתגוררים בישראל, כי הוא יודע את שמות אחיה ואת מקום עבודתה של אחותו. הנאשם הורה למתלוננת ר.ר. לאונן, תוך שהוא מוסר לה לעיתים שגם הוא מאונן באותה העת, והיא ביצעה את שהנאשם הורה לה, תוך שהיא מציינת בפניו כי היא לא אוהבת לעשות את זה, נגעלת מזה ומרגישה רע כשהוא מורה לה לאונן ולגעת בעצמה. למרות שמסרה לו על חוסר רצונה לאונן, הנאשם המשיך להורות למתלוננת לאונן, תוך שהוא מוסר לה שהוא מעדיף איבר מין נשי מגולח משערות, שהוא מגלח את איבר מינו שלו ומבצע בעצמו מין אוראלי, ושמכעיס אותו שהמתלוננת אינה מעוניינת לאונן כפי שהוא מורה לה. הנאשם אף תיאר למתלוננת בפרטי פרטים כיצד הוא נפגש עם נשים אחרות, כיצד הן מוכנות לפנק אותו, כיצד הוא הולך לקיים איתן יחסי מין וכיצד הן תסבולנה ואף מסר למתלוננת כי הוא יצלם את איבר המין שלו בתוך איבר המין של האישה עמה ייפגש, וישלח לה. בהמשך, למחרת היום, הוא מסר למתלוננת ר.ר. כי החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של אותה אישה, הסביר לה מהו מין אנאלי ותיאר כיצד קיים עם אותה אישה מין אנאלי ומין אוראלי ובהמשך בשיחה נוספת תיאר לה כיצד איבר מינו כואב בשל שבועצת בו מין אוראלי, כיצד הוא עצמו הכאיב לאישה במהלך קיום יחסי מין בשל שהוא החדיר את איבר מינו לגופה בכוח ואיבר מינה של האישה היה קטן כמו של המתלוננת ר.ר., וכיצד אותה אישה צרחה מכאב ואיבר מינה היא אדום לאחר שקיים עמה יחסי מין. עוד מסר הנאשם למתלוננת ר.ר. במהלך השיחות שניהל עמה כיצד היה מנשק אותה וצובט את פטמותיה, אמר לה שהוא מעוניין לנשק את ישבנה ולקלח אותה, ציין כי הוא נמצא בעוררות מינית במהלך השיחה עמה ויהיה כך גם אם ייפגשו, ביקש ממנה לגלח את איבר מינה משערות ולגעת

בפטמותיה, בעוד המתלוננת ר.ר. מוסרת לנאשם כי אינה מעוניינת לעשות כן ואינה אוהבת את זה, אבל היא אוהבת להגיד לו "לא".

6. **באישום החמישי**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת א.מ., בת כ-14 באותה העת, כאשר הנאשם מודע לגילה האמיתי, ותוך שהוא מוסר לה במרמה כי הוא נער בן 17, ולאחר מכן שהוא בן 21, וניהל עמה במשך מספר שבועות התכתבויות. במסגרת ההתכתבויות הנאשם הורה למתלוננת א.מ. לשלוח אליו תמונות עירום של איבר מינה ותמונות שלה חשופת חזה, שלח לה תמונה של איבר מינו, ומסר לה כיצד הכאיב לנשים ובאיזה אופן קיים עמן יחסי מין. בנוסף, גרם הנאשם למתלוננת א.מ. להחדיר את אצבעותיה לאיבר מינה, וכן להחדיר מיכל של דאודורנט לאיבר מינה ולשלוח לו תמונה שלה עושה כן, והיא עשתה כן ושלחה לנאשם תמונה של מיכל הדאודורנט כאשר הוא מוחדר לאיבר מינה. במהלך ההתכתבויות עם המתלוננת א.מ. הנאשם התייחס שוב ושוב למיניותה ולגופה, תוך שהוא מורה לה כיצד לאונן, אומר לה שהוא רוצה לאונן איתה, ושהיה רוצה ללקק את החזה שלה.

7. **באישום השישי**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת ס.ש., בת כ-13 באותה העת, כאשר המתלוננת ס.ש. מסרה לנאשם שהיא בת 14, ויש לה אחות קטנה בת 8, והנאשם מוסר לה במרמה שהוא בן 20, וניהל עמה במשך מספר שבועות התכתבויות. הנאשם ביקש מהמתלוננת לשלוח אליו תמונות עירום של איבר מינה ותמונות שלה חשופת חזה, ושלח לה תמונות של איבר מינו, הורה לה כיצד לאונן ואמר לה שהוא רוצה להגיע לפורקן מיני עם התמונות של איבר מינה. עוד ביקש הנאשם מהמתלוננת לצלם עבורו את איבר מינה של אחותה בת ה-8 בזמן שזו האחרונה תישן. בנוסף, ביקש הנאשם מהמתלוננת ס.ש. לנסוע לעיר מסוימת בסמוך למקום מגוריה, על מנת להיפגש איתו, תוך שהוא אומר לה שהוא "יפנק" אותה ויראה לה את איבר מינו, וביקש ממנה לא לספר על המפגש הצפוי לאף אחד.

8. **באישום השביעי**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת ש.א., בת כ-14 באותה העת, כאשר הנאשם מודע לגילה האמיתי ומוסר לה במרמה שהוא בן כמעט 17, וניהל איתה התכתבויות. הנאשם אמר למתלוננת ש.א. כי הוא יודע את תאריך לידתה, ומסר לה פרטים אישיים שהוא יודע לגביה ללא שמסרה לו אותם, כגון שם משפחה וכתובת מגוריה הקודמת. הנאשם שאל את המתלוננת ש.א. האם אונה בעבר, הורה לה לאונן ולהחדיר אצבעות לאיבר מינה ומסר לה שכדי לאונן ניתן גם להחדיר חפצים שונים לאיבר המין. המתלוננת ש.א. ביקשה מהנאשם שלא לדבר על נושאים מיניים ואמרה לו שאינה מעוניינת לעשות את שהורה לה, אך הוא המשיך לדבר איתה על נושאים מיניים תוך שהוא מתאר לה את איבר מינו ואת גודלו, מוסר לה שקיים בתאילנד יחסי מין עם ילדות וכן מוסר לה שבעת ששימש כשמרטף של ילדה שכנה בת 4, הוא נגע באיבר מינה.

9. **באישום השמיני**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת ר.צ., בת כ-12 באותה העת, בסוברו שהיא בת 14, ותוך שהוא מוסר לה במרמה שהוא עוד לא בן 17, וניהל איתה התכתבויות. הנאשם תיאר למתלוננת כיצד הוא מכאיב לנשים בעת קיום יחסי מין נוכח גודלו של איבר המין שלו, והפנה כלפיה אמירות מיניות בוטות עת שאל אותה אם יש לה ישבן יפה, מה גודל החזה שלה, מתי היא קיבלה לראשונה מחזור, מתי החלה לאונן, באיזו תדירות היא מאוננת, אם היא מגלחת את איבר מינה, ציין בפניה ש"עומד לו בטירוף", שהוא אוהב איבר מין חלק כי יותר נקי ונעים ללקק אותו, שהוא רוצה שהיא תיגע באיבר מינו, ביקש ממנה למצוץ את איבר מינו, ביקש ממנה לבדוק אם איבר מינה רטוב בזמן שהם מתכתבים, ושאל מה גודל איבר מינה.

10. **באישום התשיעי**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת ד.א., בת כ-13 באותה העת, כאשר הוא מודע לגילה האמיתי ומוסר לה במרמה שהוא בן 17, וניהל איתה התכתבויות. במהלך ההתכתבויות עם המתלוננת סיפר לה הנאשם כיצד הוא מבצע מין אוראלי בילדות, כיצד הוא "מענה" באמצעות ויברטור ילדה בת 15 בעת שידה קשורות, שואל אותה אם תרצה לצפות בו מבצע את האמור ולנסות זאת בעצמה, כאשר חברתו צופה בהם. עוד אמר לה הנאשם שאם היא רוצה להיפגש עמו עליה לגלח את איבר מינה, ושהוא ילמד אותה כיצד למצוץ איבר מין גברי, וכי היא וחברתו

"ישחקו" ומי ש"תנצח" תוכל למצוץ את איבר מינו. עוד הנחה הנאשם את המתלוננת ד.א. כיצד לאונן, לרבות ביחד עימו, ובירר האם היא בתולה.

11. **באישום העשירי**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת י.ר., בת כ-13 באותה העת, כאשר הוא מודע לגילה האמיתי, וניהל עימה התכתבויות. במהלך ההתכתבויות עם המתלוננת י.ר., שאל הנאשם את המתלוננת האם היא נוהגת לאונן ובאיזו תדירות, "הסביר" לה כיצד לאונן למרות שביקשה ממנו שלא לעשות כן, סיפר לה כי הוא מחדיר את כל כף ידו לאיבר מינה של מישהי אחרת עם איבר מין קטן, בירר האם איבר מינה חלק משיער, האם היא מגלחת את איבר מינה, מסר לה שאיבר מינו גדול ושהוא יכול לבצע בעצמו מין אוראלי, אמר לה שהיא תהנה אם בת אחרת תלקק את איבר מינה וביקש לברר עמה עד מתי היא תישאר בתולה.

12. **באישום האחד עשר**, הנאשם יצר קשר עם המתלוננת מ.ב., בת כ-13 באותה העת, כאשר הוא מודע לגילה האמיתי והנאשם מוסר לה במרמה שהוא בן 17.5 וניהל איתה התכתבויות. במהלך ההתכתבויות תיאר הנאשם למתלוננת מ.ב. כיצד קיים אורגיה עם שני בנים ושתי בנות ושהיא חייבת לנסות את זה, ביקש לברר מה עשתה מבחינה מינית עם חבר שלה, האם אוננה או מצצה לחבר שלה, הורה לה להתפשט והנחה אותה כיצד לאונן ושאל אותה האם היא מגיעה לפורקן עקב האוננות.

13. **על פי האישום השניים עשר והאישום השלושה עשר**, החזיק הנאשם במחשבו סרטון פורנוגרפי ובו נצפים ילדים צעירים מקיימים יחסי מין אוראליים ואנאליים, וכן החזיק תכנה ובה פרטי מרשם האוכלוסין.

14. בהתאם לתיאור העובדתי מעלה, ועל פי הסדר הטיעון, הנאשם הורשע בעבירות הבאות:

באישום הראשון - גרם אינוס קטינה - עבירה לפי סעיף 350 + סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); **מעשה מגונה בקטינה** - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); **הטרדה מינית** - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום השני - גרם בעילה אסורה בהסכמה - עבירה לפי סעיף 350 + סעיף 346(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; **הטרדה מינית** - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות); **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

באישום השלישי - מעשה מגונה בקטינה - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) + סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); **הטרדה מינית** - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות); **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

באישום הרביעי - מעשה מגונה בקטינה - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); **הטרדה מינית** - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום החמישי - גרם בעילה אסורה בהסכמה - עבירה לפי סעיף 350 + סעיף 346(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); **הטרדה מינית** - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום השישי - מעשה מגונה בקטינה - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; **הטרדה מינית** - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום השביעי - הטרדה מינית - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.
באישום השמיני - הטרדה מינית - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום התשיעי - מעשה מגונה בקטינה - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); הטרדה מינית - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום העשירי - מעשה מגונה בקטינה - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); הטרדה מינית - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום האחד עשר - מעשה מגונה בקטינה - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות); הטרדה מינית - עבירה לפי סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי עבירות).

באישום השניים עשר - החזקת פרסום תועבה עם דמות קטין - עבירה לפי סעיף 214(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

באישום השלושה עשר - רישום מאגר מידע והשימוש בו - עבירה לפי סעיפים 8(א) + 8(ב) + 31א לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

ראיות לעונש -

15. לנאשם אין עבר פלילי.

16. חוות דעת של המרכז להערכת מסוכנות - על פי חוות הדעת, המדובר בנאשם השולל כל בעייתיות בעברו והמציג עצמו כמי שנמשך לבגירות בלבד ואינו נמשך לקטניות. לדעת כותב חוות הדעת, המדובר בהצגה הגנתית ולא מציאותית מצד הנאשם, וכי לנאשם משיכה מינית לקטניות מתבגרות בשנים הראשונות של בשלותן המינית, לצד משיכה מינית לנשים בגירות. כמו כן, צוין כי ישנם סימנים למשיכה לתכנים מיניים פטישיסטיים כגון התמקדות בחפצים והחדרתם, מתן פקודות וציות הזולת לפקודות וגרימת כאב פיזי ונפשי. תכנים אלו היוו חלק משמעותי מעבירות המין שביצע הנאשם לאורך תקופה ממושכת, וגם בהינתן שהוא שולל קיומם בחיי המין הנורמטיביים שלו מול נשים בגירות, סבור כותב חוות הדעת כי לא ניתן לשלול קיומה של סטייה מינית. כותב חוות הדעת מתייחס גם לנסיבות שהיוו לטענת הנאשם את הרקע לביצוען של העבירות (טיפול שיניים שעבר הנאשם, אשר ריתקו אותו חלקית לביתו), ומציין כי אם אכן המדובר היה בטריגר לביצוען של העבירות, הדבר מצביע על חוסר יכולת של הנאשם להתמודד באופן נורמטיבי עם משברים, על חוסר יכולת לווסת רגשות, על דחף מיני מוגבר, על שימוש במין סוטה עם קטניות כמנגנון פיצוי ועל חוסר יכולת או רצון לרסן את הדחף המיני. עוד צוין בחוות הדעת כי הנאשם מגלה עיוותי חשיבה טיפוסיים בקשר לעבירות שביצע, שכן אינו מודה במשיכה המינית לקורבנות העבירות, משייך לקורבנות יוזמה למעשים שהוא ביצע בהן וסבור שחומרת המעשים פחותה נוכח העובדה שנעשו ללא שהוא עצמו נגע בקורבנות. השערת הבדוק בחוות הדעת היתה שאין המדובר באדם בעל אישיות אנטי סוציאלית או פסיכופאטית, אלא באדם בעל ליקוי ביכולת לנהל חיים עצמאיים, אשר מסוגל ליצור קשרים עם בנות גילו אך לא לשמר מערכות יחסים לטווח ארוך, בעל דימוי עצמי נמוך ואישיות ילדותית. לדעת הכותב, לא ניתן בשלב זה לדעת האם המשיכה לקטניות היא לטנטית ובאה לביטוי עקב המשבר שחוה, או שהיא היתה קיימת באופן מודע גם קודם לכן והנאשם היה מסוגל לשלוט בה ולווסת אותה.

להתנהגות מינית עם נשים בגירות. כן צוין כי לא ניתן לדעת בשלב זה מה יכול להיות הטריגר למעבר מביצוע עבירות באינטרנט לביצוע עבירות "עם מגע" בקטניות. מצוין כי הנאשם מעוניין בטיפול, ובמידה וייכנס להליך טיפול ייעודי וישתף עמו פעולה, הפרוגנוזה הטיפולית עשויה להיות חיובית. בסיכום חוות הדעת צוין כי המדובר בנאשם "בעל רמת מסוכנות מינית בינונית לטווח הארוך".

תמצית טענות הצדדים -

טיעוני המאשימה -

17. בא כוחה של המאשימה הגיש טיעון כתוב לעניין העונש והוסיף בקצרה טיעונים במהלך הדיון. המאשימה סבורה כי יש להחמיר בעונשו של מי שביצע עבירות כגון אלו בהן עסקינן ובמיוחד לאור ריבוי העבירות ולאור "הקלות הבלתי נסבלת" של ביצוע עבירות באמצעות האינטרנט, כמו גם לאור גילן הצעיר עד מאוד של הקורבנות, והעובדה כי בחלק מהמקרים הנאשם גרם למתלוננות לבצע בעצמן את מבוקשו וכי חלק מהאישומים כולל גם איומים. המאשימה מבקשת ליתן דגש לניצול המחפיר שביצע הנאשם כלפי הקטניות ועל כך שיתכן מאוד שאלמלא אביה של אחת הקטניות גילה את הפרשה, ממשיך היה הנאשם ומבצע את עבירותיו ופוגע אגב כך בקטניות נוספות רבות. המאשימה מכנה את הנאשם כ"טורף" אשר שיחר לפתח קורבנותיו ומבקשת לשגר מסר לעבריינים פוטנציאליים נוספים לאור ריבוי העבירות מסוג זה לעת האחרונה.

המאשימה מבקשת שלא ליתן משקל מיוחד לעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי וסבורה שדווקא נאשמים המכונים "נורמטיביים", כגון הנאשם, מסוכנים עוד יותר בהיבט של עבירות מחשב כגון אלו, שכן הם אינם מעוררים את חשדם של הסובבים, וכך מתאפשר להם לבצע את העבירות. המאשימה מדגישה את הערכים שנפגעו ומסבירה כי בנסיבות, הפגיעה בקטניות ברורה על פניה, ולכן אף לא היה צורך בהכנת תסקירי קורבן מטעמן של כל אחת ואחת מהקטניות הנפגעות. לשיטת המאשימה, יש מקום לבצע הקבלה בין המקרה הנוכחי לבין המקרה אשר התברר בעניינו של פלוני (תפ"ח (מחוז-מרכז) 28225-06-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.12.13)), שם נגזרו על מי שהורשע בעבירות דומות 14 שנות מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי למתלוננות, ולאחר מכן - במסגרת ע"פ 707/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.7.15), הופחתו שנתיים מעונש המאסר, כך שהועמד על 12 שנות מאסר בפועל (כולל המאסרים המותנים והפיצוי). פרשה זו תכונה להלן "**פרשת פלוני**", והמאשימה מבקשת לגזור גזירה שווה מהאמור בפרשת פלוני, לגבי חומרת הדברים ולגבי רף הענישה.

המאשימה סבורה כי יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחת ואחת מהעבירות והיא מבקשת לעשות הבחנה בין האישומים השונים. באשר לאישום הראשון, מציעה המאשימה מתחם של 5-8 שנות מאסר; לגבי האישומים 2-6 ואישומים 8-11 מבקשת המאשימה שייקבע מתחם שנע בין שנה עד 3 שנות מאסר; לגבי האישום השביעי - שנה עד שנתיים מאסר ולגבי האישומים 12-13 - מספר חודשי מאסר בפועל בגין כל אחד מהאישומים. ממשיכה המאשימה וטוענת כי יתכן ויהא מקום לחפיפה מסוימת בין העונשים לגבי העבירות הפרטניות, ולכן מסכמת כי על מתחם העונש הכולל לנוע בין 10 שנות מאסר בפועל ועד 14 שנות מאסר בפועל, בנוסף למאסרים מותנים, קנס ופיצוי הולם ומשמעותי למתלוננות.

עוד טוענת המאשימה, באשר לנסיבות המהוות שיקולים לחומרא, כי יש לתת את הדעת לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לנזק שצפוי היה להיגרם לכל אחת ואחת מהקורבנות עקב ביצוע העבירה, לכך שהנאשם בוודאי שהבין את מעשיו וביצע אותם לבדו, לכך שהוא יכול היה על נקלה להימנע מביצוע המעשים או מהמשכם, וכי למעשה לא קיימת כל נסיבה לקולא.

באשר להערכת המסוכנות, מפנה המדינה לכך שהמדובר במסוכנות בינונית וכי נקבע שללא הליך שיקומי

משמעותי, קיימת סכנה לביצוע עבירות מן הסוג הנדון שוב, כאשר לא ידוע אם יצוץ בעתיד "טריגר" אשר יגרום לנאשם לעבור מביצוע עבירות ברשת האינטרנט לביצוע עבירות הכוללות מגע.

טיעוני הנאשם -

18. ב"כ הנאשם טען כי יש לתת את הדעת לכך שעיקר האישומים מתייחסים להתכתבויות ול"דיבורים" בלבד, ללא כל מגע וללא כל ניסיון ליצור מגע עם המתלוננות, תוך הפנייה לפסיקה אשר בה צוין שיש הבדל בין ענישה שמתייחסת ל"דיבורים" לבין ענישה שמתייחסת ל"מעשים". הסנגור מפנה לכך כי למעשה, מבין כל פרטי כתב האישום רק בשלושה אישומים ביצעה הקטינה מעשים פיזיים לבקשתו של הנאשם, ואילו בשאר האישומים נותרו הדברים בגדר "דיבורים בלבד".

הנאשם מפנה לכך שכתב האישום המקורי כלל עבירות נוספות וכי לאחר שהובהרו הנתונים והיתה הסכמה לתיקון כתב האישום, ללא דיחוי, הוא הודה בהזדמנות הראשונה במיוחד לו ובכך נמנעו העדויות של הקטינות הרבות, כאשר אין צורך להכביר מלים באשר למשמעות של החיסכון של העדויות במקרה זה ובמיוחד שעה שעסקין במספר רב של קטינות.

עוד נטען, כי היות ומדובר בנאשם ללא כל עבר פלילי, אזי שהמעצר הממושך עד כה והמאסר הצפוי, קשים עד מאוד מבחינתו של הנאשם, שעה שהוא טען הגנה בשל אופיין של העבירות הרלוונטיות והבושה והקלון אשר כרוכים בעבירות אשר ילוו אותו, הן במהלך תקופת המאסר והן לאחר שישתחרר.

טיעון נוסף נוגע לכך שלמעשה רק אחת מהמתלוננות הגיעה למשטרה על מנת להגיש תלונה ושאר המתלוננות לא חשו כקורבנות ולא דיווחו על העבירה, שכן מבחינתן, המעשים בוצעו בינן לבין נער והן כלל לא ידעו שהמדובר בעבירה ולא חשו כמי שנפגעו, עד אשר מסרה להן המשטרה שאותו נער היה "פיקטיבי" ושהמדובר בנאשם אשר היה זה שיצר עמן את הקשר.

בהמשך, נטען כי בכל הנוגע לאישומים השלישי, הרביעי, השישי, התשיעי, העשירי והאחד עשר - אזי שהם למעשה כמעט זהים לעניינו של האישום השמיני, משמע - שקו הגבול בין אישום שעניינו הטרדה מינית לבין האישומים שענינם מעשה מגונה, הינו דק ולא חד משמעי, ויכול מאוד להיות שמן הראוי היה להתייחס גם לאישומים הנ"ל כאל הטרדה מינית בלבד, ובכל אופן - כי מבחינה מהותית, כך יש לראות את הדברים.

באשר לאפשרות שבמסגרת גזר הדין יהא צורך לבחון את הוראות החוק בכל הנוגע לענישה מינימאלית, טוען הסנגור כי יש לסטות מרף הענישה המינימלי והמזערי, מכוח סעיף 355 לחוק העונשין, בשל הנסיבות, ובכל מקרה - כי ניתן להורות על כך שחלק מהעונש יהא על תנאי. הסנגור מסכים כי מן הראוי לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע, אך לשיטתו, המתחם הכולל לגבי כל הפרשה בכללותה צריך לנוע בין מאסר של שנה בפועל ועד ארבע שנות מאסר בפועל לכל היותר, ומאסרים מותנים.

באשר להערכת המסוכנות טוען הסנגור כי המדובר במסוכנות שהוגדרה כבינונית ולא גבוהה, למרות שלל העבירות, ומפנה במיוחד לכך כי מעריך המסוכנות קבע כי יש מקום לטיפול בנאשם וכי טיפול אינטנסיבי עשוי להביא בסבירות גבוהה לתוצאות חיוביות ולהפחתת המסוכנות.

בא כוח הנאשם סבור כי מן הראוי לאבחן באופן ברור את המקרה הנוכחי מהמקרה אשר התברר בפרשת פלוני בכמה וכמה היבטים ועותר לכך כי העונש אשר ייגזר יהא שונה משמעותית מאשר העונש אשר נגזר במקרה של פלוני. בטיעונים הודגש השוני בין העבירות שאותן ביצע פלוני לבין העבירות בתיק הנוכחי, ובמיוחד לאור כך שבעניינו של פלוני, המדובר היה על מספר רב בהרבה של אישומים, כאשר שם העבירות החמורות אשר כללו נגיעות במתלוננות היו רבות

מספור, כאשר שם פורסמו חלק מהתמונות, שם דובר על עשרות קורבנות (להבדיל מהמקרה הנוכחי בו עסקין ב-11 קטינות), ולכך שהעבירות שם בוצעו במשך 11 שנים (ואילו כאן הנאשם ביצע את מעשיו נשוא כתב האישום במשך שנה בלבד). הסנגור מפנה לפסיקה אשר עניינה מעשים מגונים בנסיבות דומות ועל רקע האמור, חוזר ומדגיש כי הענישה צריכה להיות במתחם כפי שצוין מעלה ובוודאי שאין לגזור גזירה שווה מגזר הדין בפרשת פלוני.

דברי הנאשם ומשפחתו -

19. בתום טיעוניו של הסנגור, ביקש אביו של הנאשם לומר דבריו. האב ציין כי הוא למד מהנאשם על הצער הרב שהוא חש בשל המעשים וכי הוא בטוח שהדברים לא יחזרו על עצמם. האב הדגיש את הקושי שבו נמצא התא המשפחתי ואת הסבל שנגרם לו ולאשתו עקב הפרשה, תוך שהוא מבקש חמלה והבנה. הנאשם, לאחר ששמע את דברי אביו, פרץ בבכי, הביע צער על המעשים, הסביר כי הוא מתבייש ומצטער והוסיף כי אין יום שהוא לא חושב על המעשים שעשה.

דין -

נסיבות ביצוע העבירה -

20. המדובר במסכת של עבירות שבוצעו למול קטינות במשך פרק זמן של כשנה. הנאשם התחזה במרבית האישומים להיות נער כבן בגילאי 15-17, יצר קשר עם הקטינות ברשת האינטרנט כמפורט מעלה וביצע מעשים שונים כלפי כל אחת מהן, במדרג חומרה משתנה. בכל המקרים המדובר על הטרדה מינית משמעותית, לאור חילופי הדברים הבוטים. בחלק מהמקרים, המעשים כללו גם עבירה של מעשה מגונה (אישומים מס' 1, 3, 4, 9, 10 ו-11) ואין להמעיט בחשיבות הדברים, לאור השוני בין הטרדה מינית לבין מעשה מגונה. אני מסכימה עם הסנגור הטוען כי לעיתים קו הגבול בין הטרדה מינית לבין מעשה מגונה אינו חד משמעי (וראו באשר להגדרת עבירת "המעשה המגונה", בנסיבות דומות, את הניתוח של יסודות העבירה בע"פ 9603/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.9.2011)). עם זאת, במקרה הנוכחי - בחלקם של המקרים ביצע הנאשם גם הטרדה מינית וגם מעשה מגונה, ואין מקום להאריך את הדין לגבי ההבדל בין שני סעיפי החוק - מה גם שעסקין בהודאה בפרטי האישומים ובכתב אישום מתוקן ובו פורטו הסעיפים המדויקים - לאחר דין ודברים בין הצדדים ולאחר תיקונים ומחיקות יחסית לכתב האישום המקורי. החמור הוא, כי בחלק מהמקרים, כללו המעשים גם עבירה של גרם אינוס קטינה או גרם בעילה אסורה בהסכמה (אישומים מס' 1, 2 ו-5), וכלפי חלק מהמתלוננות הושמעו אף איומים (אישומים מס' 2 ו-3), כאשר הגדיל לעשות הנאשם למול המתלוננת באישום מס' 6, עת ביקש ממנה לבצע עבירה כלפי אחותה הקטינה בת 8. הנסיבות מלמדות על ריבוי עבירות כלפי כל אחת מהמתלוננות, כאשר אין חשיבות למספר המדויק של הפעמים בהן התכתב הנאשם עם כל אחת מהמתלוננות, אך ברי כי לפחות לגבי חלקן - המדובר בקשר מתמשך על פני תקופה.

האם המדובר באירוע אחד או בכמה אירועים ?

21. הצדדים מסכימים כי יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לגבי כל אירוע, ויובהר כי כל אישום בכתב האישום המתוקן, בו מתוארת ההתנהלות כלפי אחת מהמתלוננות, מהווה אירוע נפרד. אכן, כפי שנקבע ב**פרשת פלוני**, מן הראוי לקבוע מתחם לגבי כל אחד מהאירועים, תוך הבחנה בין אירועים בהם בוצעו עבירות במדרג חמור יותר לבין אירועים בהם בוצעו עבירות חמורות פחות (וראו את פסק הדין המחוזי בפרשת פלוני, תפ"ח 28225-06-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.12.13), פסקה 25). גם בענייננו, בדומה לפרשת פלוני, יש לקבוע מתחמים שונים לגבי כל אחד מהאירועים השונים, תוך חלוקת מכלול המעשים ל"קטגוריות", בזיקה למעשים שבוצעו בפועל.

לגבי הקטגוריות השונות, עמדתי היא כי החלוקה שונה מעט מזו שהוצעה על ידי המאשימה. בקטגוריה הראשונה יש לכלול את האישומים מס' 1, 2 ו-5 אשר הינם החמורים ביותר, שכן - הם מתייחסים לגרם אינוס או גרם בעילה

אסורה בנוסף על ההטרדה המינית. לגבי האישום מס' 2 - הוא כולל גם איומים, שכן הנאשם איים על המתלוננת שיפרסם את מספר הטלפון שלה, ועם זאת - לשיטתי, מן הראוי לכלול את שלוש הפרשות האמורות בקטיגוריה אחת לצורך קביעת מתחם העונש. בקטיגוריה השנייה נמצא את האישום מס' 3, אשר כלל בנוסף לעבירות המין גם עבירה של איומים משמעותית, ואפנה לחומרת האיומים כמתואר מעלה. בקטיגוריה השלישית יש לכלול את שאר האישומים, מס' 4, 6, 7, 8, 9, 10, ו-11, לאור מהות המעשים, הגם שלגבי חלקם ההרשעה הינה גם במעשה מגונה וגם בהטרדה מינית ובחלקם רק בהטרדה מינית. האישומים 12 ו-13, אשר עניינם החזקת פרסום תועבה עם דמות קטין והחזקת מאגר מידע ושימוש בו שלא כדין - יבחנו בנפרד ומתחם הענישה לגביהם ייקבע במובחן משאר האישומים.

קביעת מתחם העונש ההולם -

הערכים הנפגעים -

22. לגבי כל האישומים, לא יכולה להיות מחלוקת לגבי כך שהערכים שנפגעו הינם כבוד האדם והזכות לאוטונומיה של הפרט על גופו שלו, שמירה על גופן של הקטניות וצנעת הפרט. כבר נפסק כי עבירות מין פוגעות בערך החברתי של שמירה על שלמות גופה של האישה, על כבודה, על האוטונומיה שלה ועל זכותה לבחור את אשר תעשה בגופה, וכפי שנפסק בע"פ 3576/14 **מניס נ' מדינת ישראל** (29.2.2016):

"בית משפט זה ציין לא אחת את מידת החומרה הידועה לעבירות מין בכלל וכלפי קטנים בפרט ואת מדיניות הענישה בעבירות אלו אשר ראוי כי תהיה, ככלל, מחמירה באופן שיש בו לבטא הן את האינטרס הציבורי בהרתעת עברייני מין פוטנציאליים, הן את הנזקים המשמעותיים הנגרמים לנפשו ולגופו של נפגעי עבירות אלו (ראו, בין רבים: ע"פ 5143/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 19 (31.1.2016); ע"פ 281/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (6.12.2015); ע"פ 6882/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 17 (11.11.2015)). אשר לעובדה כי עבירותיו של המערער בוצעו במרחב הווירטואלי, אין בכך כדי להקל בענישה הראויה למעשים האמורים (ראו ע"פ 707/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (6.7.2015); ע"פ 6703/13 **כהן נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (16.1.2014))."

23. עוד ראו את ע"פ 6703/13 **כהן נ' מדינת ישראל** (16.1.2014), באשר לערך שמירת הביטחון האישי והפרטיות של המתלוננות הקטניות, אשר נפגעו אנושות עקב העבירות, וכך נפסק:

"ניתן אף לעמוד על הערך המוגן של כבודם של הקטנים וזכותם לפרטיות, כעומד בבסיס העבירות נשוא עניינינו ... כפי שניתן לראות, אין בהיותה של העבירה מבוצעת באמצעות רשת האינטרנט, כדי להפחית בהכרח את חומרת פגיעתה בערכים מוגנים. אדרבה, המשפט אמור להיות ערוך לאיומים החדשים על גופם, כבודם ושלמות חייהם של נפגעי עבירות ולתת להם מענה הולם (ראו והשוו: ע"פ 7725/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (24.1.2013), בפסקאות 6-8 (...))."

24. ככל שעסקינן באישום שעניינים הפצת חומרי תועבה - אף כאן נפגעים ערכי השמירה על הפרטיות ועל הרגשת הביטחון האישי (והשוו לרע"פ 1286/12 **גורביץ נ' מדינת ישראל** (16.2.2012) וע"פ (מחוזי חיפה) 2609/07 **אופר נ' מדינת ישראל** (3.1.2008)). בע"פ 1269/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (23.12.2015), פסקה 12, נפסק לגבי עבירות אלו כי:

"האיסור על החזקת ופרסום חומרים פורנוגרפיים נועד למנוע שני נזקים עיקריים: הנזק הראשון הנגרם מפרסום ומהחזקה של פורנוגרפיית ילדים הוא פגיעה בכבוד ילדים ובפרטיותם (ערך הכבוד וערך הפרטיות). נזק זה נוגע בראש ובראשונה לילדים שהם מושא החומר הפורנוגרפי עצמו. עוצמת הנזק וחומרתו תלויה, כמובן, באופי הצילום, בנסיבות הפקתו ובתפוצה אליה הוא מגיע, אך בכל מקרה, פרטיותם וכבודם של הילדים המופיעים בחומרים מסוג זה נפגעים מעצם כך שנעשה בצילומים אלה שימוש

מיני. הנזק השני הוא פגיעה פיזית-מינית בילדים (הערך של שלמות הגוף והגנת נפשם של ילדים). הקשר הסיבתי המופיע בספרות בין החזקה ופרסום של חומרים פורנוגרפיים לבין פגיעה פיזית-מינית בילדים הוא כפול. ראשית, צריכת חומר תועבה בדמות פורנוגרפיה קטינים עלולה לעודד את השוק להוסיף ולייצר חומרים כאמור, דבר הכרוך בפגיעה פיזית-מינית בילדים כמפורט לעיל. כמו כן, קים חשש שהמחזיק עצמו ישתמש בחומרים שברשותו על-מנת לשדל ילדים אחרים ליצור עבורו חומרים פורנוגרפיים בהשתתפותם. שנית, החזקת חומרים כאמור עלולה להביא לפגיעה פיזית-מינית בילדים על-ידי המחזיק, אשר ינסה לחקות את המעשים המוצגים בחומר הפורנוגרפי (על הקשר הסיבתי הנזכר ועל הביקורת עליו ראו: אסף הרדוף **הפשע המקוון** 347-340 (2010); עוד ראו לענין פדופיליה מקוונת מאמר שפורסם בימים אלה: ח' ויסמונסקי "קידום המאבק בפדופיליה המקוונת - בעקבות חוק העונשין (תיקון מס' 118), התשע"ה-2014, והצעת חוק הגבלת שימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות (תיקון מס' 2) התשע"ד-2014" מאזני משפט י' (תשע"ה) 181).

25. באשר להחזקת מאגר מידע ושימוש במידע שלא כדין - ברי כי הערך הנפגע הוא שמירה על ביטחון הציבור וזכותו של הציבור לפרטיותו, ואין צורך להוסיף.

מידת הפגיעה בערכים שנפגעו -

26. בכל הנוגע לעבירות המין והעבירות הנוספות שבוצעו בקורבנות, אני סבורה כי המדובר בפגיעה בינונית-גבוהה, ובוודאי שכך הם פני הדברים בכל הנוגע לקטגוריות הראשונה והשנייה. אפנה בהקשר זה לע"פ 2656/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.1.2014), פסקה 7, באשר למהות הפגיעה בערכים האמורים, עת עסקין בביצוע עבירות מין כנגד קטינות באמצעות טלפונים ניידים או באינטרנט, לאמור:

"... חשוב ליתן תשומת לב להיבט נוסף של חומרה ... הנובע מהעובדה שהקורבנות-הקטינות בענייננו שהו בביתן, בחדרן, במקום שאמור להיות מבצרן ומקום מבטחן, לשם הצליח המערער לחדור בתחבולות, לבצע את זממו, עבירות מין ועבירות סחיטה באיומים. המחשבה שילדים אינם מוגנים בביתם קשה היא, ומסתבר ששם בחדרן בביתן תחת עינם הפקוחה של הוריהן, הצליח המערער להערים עליהן, לפגוע בהן ולגרור להן נזק שאת שיעורו קשה להעריך. ... גילוי זהותו האמיתית של המערער פגע בהן קשות, וכי הפגיעה הנפשית שנגרמה למתלוננות לא בהכרח פחותה מפגיעה פיזית."

27. באשר לאישום מס' 12, מידת הפגיעה אינה ברף הגבוה, שכן עסקין בסרטון יחיד אשר אותר במחשבו של הנאשם.

28. באשר לאישום מס' 13, עמדתי שונה ואני סבורה שמדובר בפגיעה חמורה בערכים החברתיים המוגנים, שכן הנאשם עשה שימוש בפרטי המידע, מתוך מאגר שהחזיק שלא כדין, לקידום "מטרותיו" בביצוע עבירות מין חמורות בקטינות, כאשר הוא דולה פרטי מידע אישיים לגביהן ועושה שימוש במידע זה כדי ליצור "הרתעה" או חשש בלב הקורבנות מפניו ומפני "יכולותיו".

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה -

29. לשיטתי, אין מקום לעשות הבחנה בין הקטגוריות השונות, ככל שעסקין בנסיבות הביצוע, שכן בכל המקרים קדם תכנון לביצוע העבירות, בכל המקרים הנאשם ביצע את העבירות לבדו והיה עליו לצפות את הנזק שעלול להיגרם למתלוננות הקטינות. בנוסף, יש לתת את הדעת לגילן הצעיר של המתלוננות, ולכך שהנאשם הינו בגיר, אשר ידע בבירור כי מעשיו חמורים, וברי כי הייתה לו האפשרות להימנע מביצוע העבירות, או להפסיק אותן בשלב מסוים, אך הוא לא עשה כן. בחלק מהמקרים, המעשים עצמם אינם מצויים ברף הגבוה של עבירות המין, ולא כללו מגע פיזי בין

הנאשם לבין המתלוננות, אולם, התכנון והניצול של תמימותו, חוסר ניסיון, חולשתו, וגילן הצעיר של המתלוננות, בהיותן "קלות להשגה", משווה לסדרת המעשים את חומרתה. העובדה שהנאשם פעל בתחום, למול קטינות המצויות בגיל ההתבגרות, תקופה המתאפיינת בסקרנות ורצון לדעת ולחוות חוויות חדשות, כמו גם פער הגילאים בו עסקין - ישקלו לחומרה, ויובהר כי לגבי חלק מהמעשים - פער הגילים ויסוד התרמית לגבי זהותו של הנאשם הם המקנים למעשים את אופיים הפלילי, אף אם חלק מהמעשים בוצע בהסכמה (ע"פ 6357/11 **ברברמן נ' מדינת ישראל** (23.6.2013); ע"פ 10139/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.4.2010)).

30. המאשימה מצביעה בנוסף על כך שרק על דרך המקרה, עקב ערנותו של אחד מהאבות, "נגדע" רצף הפגיעות שפגע הנאשם, ונמנעה פגיעה בקטינות נוספות.

31. באשר לטענה של הנאשם לפיה יש לשקול לקולא את העובדה שהקורבנות ברובן המוחלט כלל לא היו מודעות להיותן קורבנות, עד לאחר שהמאשימה פנתה אליהן - אזי שיש לדחות טענה זו מכל וכל. טוען הנאשם כי המתלוננות לא ראו עצמן כקורבן עד אשר נחשפה זהותו, שכן הן סברו שהן מתכתבות עם נער ולא עם הנאשם הבגיר, וכי אף לאחר שהפרשה נחשפה - לא הוגשה תלונה מטעם רובן. הגדיל לעשות הנאשם בהקשר זה כאשר טען שלמעשה, יתכן והמתלוננות לא היו נפגעות בכלל - עד אשר התקשרו אליהן ואל הורים שלהם נציגים מהיחידה החוקרת, סיפרו להם שהחקירה העלתה מעורבות של הבת הקטינה - ורק עקב החקירה והחשיפה, מרגישות אולי הקטינות כקורבנות. לא ניתן לקבל טענה ממין זה. אמנם, על פי הוראות סעיף 40ט(ד) אחד משיקולי קביעת מתחם הענישה הינו בחינת הנזק שנגרם בפועל עקב העבירה, אך לא ניתן לטעון כי הנזק נגרם לא עקב ביצוע העבירה אלא עקב הגילוי שלה. טענה דומה (אם כי לא זהה) כבר נדחתה בעבר על ידי בית המשפט העליון - וזאת בע"פ 9603/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.9.2011) וע"פ 2656/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.1.2014), פסקה 7, שם נקבע לגבי נסיבות דומות, כי מבחינת הקורבנות - "ההלם והטראומה הנלוות לעובדת גילוי זהותו האמיתית של המערער בוודאי הכתה בהם קשות". משמע, שדווקא האכזבה, הפחד והרגשת חוסר האונים והחדירה לפרטיות לאחר גילוי מצב הדברים לאשורו וגילוי זהותו והגיל של הנאשם, עשויים להביא לפגיעה משמעותית בקורבנות, ויש לזכור כי כאשר עסקין בקטינות בגילאים בהם המדובר במקרה זה - אין משמעות יתרה להבנתן את פליליות המעשים או את חומרתן, שהרי הוראות החוק מושתתות על נקודת המוצא לפיה שיקול דעתן של קטינות בגיל זה עשוי להיות מוטא (כגון הוראות החיקוקים לפיהם "הסכמה" בגילאים מסוימים אינה יכולה להיחשב כ"הסכמה מדעת" ואין לה כל משקל).

32. טענה נוספת של הנאשם נוגעת לכך שהעבירות בוצעו במרחב הווירטואלי, ללא מגע פיזי בינו לבין המתלוננות, וכי למעשה במרבית המקרים המדובר היה "רק" בדיבורים ולא המעשים. אף טיעון זה לא יוכל לסייע בידי הנאשם בקביעת מתחם ענישה נמוך כפי שהוא מבקש, הגם שאכן לא נוצר מגע בינו לבין המתלוננות והוא לא נפגש פיזית עם מי מהן. בעניין זה אפנה לדברים שנקבעו בכמה פסקי דין דומים, כגון בע"פ 538/13 **סבח נ' מדינת ישראל** (26.12.2013), לאמור:

"אשר לטענתו העקרונית של המערער כי יש לייחס משקל לקולה לעובדה שעיקר העבירות בוצעו "במרחב הווירטואלי" - לא ראינו לקבוע מסמרות בשאלת החומרה היחסית של עבירות אלה לעומת עבירות המבוצעות "במרחב הפיזי". די לנו לעמוד בנסיבות המקרה שלפנינו על החומרה היתירה שיש לייחס לעבירות המין המבוצעות באמצעות רשת האינטרנט, העומדת בפני עצמה. נדגיש כי ביצוען של עבירות מין באמצעות האינטרנט אינו מהווה נסיבה לקולה נוכח הנגישות הרבה של רשת האינטרנט; החשיפה הגדולה של קטינים לרשת; הקלות בביצוע עבירות מין והיכולת לפגוע במספר גדול יותר של קורבנות באמצעותה; כמו גם הפגיעה הקשה בנפגעי העבירה שהעבירות מבוצעות בהם שעה שהם מצויים בביתם שהוא מבצרם..."

ובדומה, ראו את הדברים בבש"פ 2065/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (22.03.2013):

"המקרה שבפנינו חושף את הצד האפל של הרשת. המסוכנות של פעם שינתה את פניה ולפנינו מסוכנות מסוג חדש. האינטרנט אינו מרחב וירטואלי-סטרילי כלל וכלל. האינטרנט חודר לחיים האמיתיים, ומציב סכנות של ממש בתחומים ובדרכים לא שיערו ראשונים. מעשים מגונים של פעם, שהיו כרוכים במגע פיזי עם נפגע העבירה, נתחלפו להם בסוגים שונים של מעשים בשלט-רחוק. החסות של האנונימיות הלכאורית והריחוק מהיושב בצדו השני של המחשב, משחררים חסמים ועכבות, ואנשים נורמטיביים כלפי חוץ, שולחים ידם במעשים שלא היו מעיזים לעשות בעולם שמחוץ למרחב האינטרנטי. מגע וחדירה פיזית נתחלפו בחדירה אל תוך המרחב האינטרנטי הפרטי-אינטימי של הגולש בצד השני. מגע שנותר בין שניים בחדר סגור נתחלף לו בחשש לחשיפה ולפרסום פומבי בפייסבוק וביו-טיוב, מה שעשוי להעצים את הפגיעה בנפגע העבירה [...] המשפט צריך אפוא להתאים עצמו להתמודד עם תת-התרבות העבריינית של הרשת. זאת, מבלי לשכוח את היתרונות והצדדים החיוביים שברשת."

33. באשר להחזקת פרסומי התועבה - אבקש שוב להפנות לע"פ 6703/13 **כהן נ' מדינת ישראל** (16.1.2014), פסקה 12, לאמור:

"בהקשר זה, חשוב לעמוד על התכלית העומדת בבסיס העבירה שעניינה החזקת חומר פורנוגרפי של קטינים. לעניין זה יפים דברים של השופט א' א' לוי ברע"פ 3890/09 **מור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.5.2009):

"התכלית המונחת בבסיס העבירה בה הורשע המבקש - החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין - היא בראש ובראשונה מיגור התופעה החמורה של התעללות מינית בקטינים. סיווגה כ"עוון" אינו משנה מן החומרה המיוחסת לעבירה זו, ואף לא מן העובדה כי במעשיו תרם המבקש לעידוד התופעה, גם אם בעקיפין. אדרבא, העבירה בה הורשע המבקש נועדה לטפל בדיוק במקרים בהם הפגיעה הנגרמת לקטינים איננה ישירה, אלא כזו הנגרמת על ידי אלו המחזיקים ברשותם חומר פדופילי, ובכך מעודדים את יצירתו והפצתו." (שם, פסקה 3).

מדיניות הענישה הנהוגה -

34. מעטים הם פסקי הדין העוסקים במקרים דומים אשר בהם נקבעו מתחמי ענישה לגבי כל אישום בנפרד, ובחלקם העיקרי - נקבע מתחם כולל לגבי כל מסכת האירועים נשוא כתב האישום.

להלן שלושה פסקי דין אשר בהם ישנה התייחסות למתחמים פרטניים:

בפרשת פלוני דובר על כתב אישום שכלל 29 אישומים של עבירות מין שנעשו באמצעות האינטרנט ב-33 מתלוננות, במשך תקופה של עשור שנים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש לגבי כל עבירה שכולל גרם אינוס יהא עד 4 שנות מאסר ולגבי שאר העבירות (שעניינן "רק" מעשה מגונה, כלומר ללא שהקטינות ביצעו בעצמן מעשים לבקשת הנאשם), המתחם יהא עד 1 עד 3 שנות מאסר. עוד נזכר כי בית המשפט העליון לא העיר לגבי המתחמים כפי שנקבעו בבית המשפט המחוזי, והעמיד את עונש המאסר בפועל שנגזר על הנאשם על 12 שנים.

בע"פ 2656/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.1.2014), דובר בביצוע עבירות מין בשתי קטינות בנות 13 וקטינה נוספת בת 16 ברשת האינטרנט, באמצעות התחזות של הנאשם שם לאישה צעירה, חיילת בת 18, ואיומים בפרסום תמונות וסרטונים ברשת האינטרנט על מנת להשיג שיתוף פעולה לדרישות הנאשם מהקורבנות שם. הנאשם שם אף פרסם תמונה של אחת מהמתלוננות, וביצע עבירת סחיטה באיומים כלפי אחת מהן. נקבע כי מתחם העונש לגבי העבירות שכללו גרם אינוס יהא עד 4 שנות מאסר, והמתחם לגבי העבירה נשוא האישום השלישי, שעניינה למעשה

סחיטה, יהא עד 6 עד 18 חודשים. באותו מקרה, גזר בית המשפט המחוזי על הנאשם עונש כולל של שנתיים מאסר בפועל, והערעור נדחה.

בתפ"ח (מחוזית"א) 41309-12-14 **מדינת ישראל נ' מורובטי** (8.7.2015) דובר בנאשם בגיר-צעיר שהתחזה ברשת האינטרנט לקטין בן 13-14 ופיתח שיחות מיניות עם חמש קטינות באתרים ותוכנות שונות, בגין הוא הורשע בעבירות של גרם מעשה מגונה בנסיבות אינוס, הטרדה מינית, מעשה מגונה בפומבי ופרסום והצגת תועבה, כאשר גם באותו מקרה כל אחד מהמקרים התאפיין בחומרה שונה ובהתאם יוחסו לנאשם בגין כל מקרה עבירות שונות מבין העבירות שתוארו מעלה. מתחם העונש לגבי העבירות הכוללות גרם אינוס הועמד על עד 12 עד 30 חודשים; המתחם לגבי העבירות שעניינן מעשה מגונה - עד 3 עד 12 חודשים, ולגבי אחזקת חומר התועבה - עד 1 עד 6 חודשים. על הנאשם שם נגזר מאסר כולל של 18 חודשים.

בפסקי הדין הבאים, אשר אף הם עוסקים בפרשות דומות למקרה הנוכחי, קיימת קביעה לגבי מתחם עונש כולל לגבי כל כתב האישום:

בע"פ 6703/13 **כהן נ' מדינת ישראל** (16.1.2014), התקשר המערער עם קטינות, תוך הצגת עצמו בזוהר בדויה של נער צעיר, שלח לקטינות מסרים מיניים בעלי אופי בוטה, וביקש מהן לשלוח לו תמונות עירום, ואף ביקש באחד המקרים מקטינה לבצע מעשים בעלי אופי מיני בגופה. בין הצדדים הושג הסדר חלקי לפיו המדינה תעתור לעונש מירבי של 18 חודשי מאסר, ועל רקע האמור, נקבע כי מתחם העונש לגבי כל כתב האישום (הכולל 3 אישומים) יהא עד 8 עד 28 חודשי מאסר, ונגזרו על הנאשם 15 חודשים. הערעור נדחה.

בע"פ 3576/14 **מניס נ' מדינת ישראל** (29.2.2016) דובר בשני מקרים של עבירות שבוצעו באינטרנט (כנגד סוכן משטרתית שהתחזה לקטין בן 12), של ניסיון למעשה מגונה, במסגרתם אף תואמה פגישה בין הנאשם שם לבין אותו "קטין". בנוסף, נכלל בכתב האישום שם אישום שלישי שעניינו החזקת קבצי מחשב שבהם תמונות וסרטונים של קטינים בעירום. בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם של עד 9 עד 12 חודשים לגבי כל כתב האישום, ונגזרו על הנאשם 9 חודשים של מאסר בפועל. אף כאן הערעור נדחה.

בע"פ 3032/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.6.2015) דובר בעבירות של מעשים מגונים והטרדות מיניות כלפי 3 קטינות באמצעות האינטרנט, תוך התנהלות הדומה עד מאוד להתנהלות של הנאשם דכאן. נקבע כי מתחם העונש הכולל לגבי כל כתב האישום יהא עד 18 עד 48 חודשי מאסר, ונגזרו על הנאשם 42 חודשים של מאסר בפועל. הערעור נדחה.

בע"פ 512/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.12.2013), הורשע הנאשם על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות מין שונות, חלקן דרך רשת האינטרנט, כלפי מספר קטינות, ובעבירה של החזקת פרסום תועבה וכן בעבירה של מעשה מגונה, באופן פיזי, בקטינה בת 13.5, בנסיבות אינוס. המדובר בסך הכל ב-7 אישומים ונגזרו על הנאשם 30 חודשים של מאסר, כאשר לאור ההסדר החלק בין הצדדים - המדינה עתרה למאסר מירבי של 44 חודשים. באשר למתחם - בית המשפט המחוזי קבע כי המתחם הכולל לגבי כל כתב האישום יהא בין מאסר על תנאי לבין 5 שנות מאסר - אך בית המשפט העליון העיר כי המדובר במתחם רחב מדי.

בע"פ 538/13 **סבח נ' מדינת ישראל** (26.12.2013) המדובר היה על עבירות דומות ביותר לעבירות בהן עסקין, כלפי 9 קטינות במשך שנה. אף שם הנאשם התחזה לנער בן 15, ובחלק מהמקרים גרם למתלוננות הקטינות לגוע בעצמן, כך שחלק מהאישומים בהם הודה הנאשם היו גרם אינוס וחלק מעשים מגונים "בלבד". במקרה אחד אף נפגש הנאשם על אחת המתלוננות וביצע כלפיה מעשה מגונה. המקרה התברר לפני כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק, כך שלא נקבעו מתחמי ענישה, והעונש הכולל אשר הושת על הנאשם היה מאסר למשך 6 שנים.

עונש מזערי -

35. טרם אציע את מתחמי הענישה ההולמים לשיטתי, יש עוד לזכור את סעיף 355 לחוק העונשין, לאמור:
- "(א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג), או 351(א), (ב) או (ג)(1) או (2), לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו.
- (ב) עונש מאסר לפי סעיף קטן (א) לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי."
36. היות והנאשם הורשע, בין היתר בעבירות מכח סעיף 348(א) לחוק העונשין - הרי שהעונש המזערי לגבי עבירות אלו הינו 2.5 שנים. באשר ליחס בין הוראות סעיף 355 לחוק לבין הליך גזירת הדין לאחר תיקון 113 לחוק, נכתב כי:

"תיקון 113 לא הגדיר בסעיף 40 לחוק העונשין את היחס המדויק שבין עונשי המינימום והמקסימום הקבועים, לעתים, בחוק לעבירות שונות - לבין מתחם העונש ההולם. דומה בעיני כי קיומו ומידתו של עונש מינימום יש בו כדי לשמש אינדיקציה לחשיבותו של הערך הנפגע ולמידת הפגיעה בו בעבירה הנדונה. בכך אני מסכים עם דעתם של ואקי ורבין, המובעת במאמרם בעמ' 440. עם זאת אין אני סבור כמותם כי עונשי המינימום אינם צריכים לשקף בהכרח את הרף התחתון של מתחם הענישה ההולם, שהרי הן לפי ההוראה הכללית הקבועה בסעיף 35א(א) לחוק העונשין והן, למשל, לפי הוראת סעיף 35 לחוק העונשין הספציפית - ניתן אמנם לסטות מהעונשים המזעריים מטעמים מיוחדים שיירשמו, ואולם חריגה שכזו היא ענין לנסיבות מקלות פרטניות, מעבר למתחם הענישה ההולם."

ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (04.12.2013);

ובנוסף אפנה לע"פ 207/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.2.2015), שם נפסק כך:

"אכן, אני סבור כי העונשים המזעריים מהווים מדד לחשיבותו של הערך הנפגע ולמידת הפגיעה בו, ועל כן יש לתת להם משקל בכורה בקביעת מתחם העונש ההולם. רק במקרים חריגים, בהם מתעוררים טעמים מיוחדים להקל עם הרף התחתון של המתחם, יהיה ראוי לסטות מהעונש המזערי."

לנגד עיני, עת קביעת מתחם הענישה ההולם, יהא האמור מעלה.

סיכום ביניים לגבי מתחם העונש ההולם לגבי כל אישום -

37. ע

38.

39.

40.

41.

42.

43.

.44

.45

.46

.47

.48

.49

.50

.51

ל רקע האמור מעלה, אציע לחבריי להרכב לקבוע כי בכל הנוגע לקטגוריה הראשונה, מתחם הענישה לגבי כל אישום ינוע בין 12 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר; אף באשר לקטגוריה השנייה מתחם הענישה יהא בין 12 חודשי מאסר לבין 36 חודשים (היות ומתווספת עבירת האיומים למרות שלא בוצעה עבירת גרם אינוס או גרם בעילה אסורה בהסכמה); ובאשר לקטגוריה השלישית, מתחם הענישה ינוע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל, לגבי כל אחד מהאישומים (7 במספר).

52. לגבי אישום מס' 12, שעניינו החזקת פרסום התועבה - מתחם הענישה יהא בין 3 עד 6 חודשי מאסר. אוסיף ואפרט לגבי אישום זה הפניה לע"פ 1269/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.2015), אשר הוזכר מעלה, בפסקה 17, ממנה עולה כי מתחם הענישה שנקבע בגין החזקת חומרי תועבה ובהם דמות קטין שאינם פרי יצירתו של הנאשם, הועמד על 3 עד 6 חודשי מאסר. עוד ראו את לתפ"ח (מחוז-ת"א) 41309-12-14 מדינת ישראל נ' מורובטי (8.7.2015), שאף הוא אוזכר מעלה, שם נקבע מתחם העונש לגבי העבירות שעניינן אחזקת פרסום התועבה יהא 1 עד 6 חודשים.

53. לגבי אישום מס' 13 - המתחם יהא בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר.

האם יש לחרוג ממתחם העונש במקרה זה?

54. לא מצאתי כי יש שיקולים אשר מחייבים סטייה ממתחם הענישה, בין אם לקולא, מחמת שיקולי שיקום (בהעדר בסיס איתן לכך כפי שעולה מהתסקיר), ובין אם לחומרא, מחמת שיקולים של הגנה על שלום הציבור.

העונש המתאים -

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - סעיף 40א' לחוק העונשין -

55. פגיעה במשפחה - הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, אין צריכה להוות בנסיבות העניין שיקול מכריע לקולא, הגם שאין להתעלם מהדברים שמסרו אביו של הנאשם והנאשם עצמו בהקשר זה. לשיטתי הפגיעה האינדיבידואלית בכל אחת מהקורבנות של הנאשם עולה לאין שיעור על הפגיעה הצפויה בנאשם ובמשפחתו. צערה של המשפחה מובן, ודבריו של אביו של הנאשם בפנינו אכן נוגעים ללב, אך אין בהם, בנסיבות, כדי להוות שיקול בעל משקל משמעותי לקולא.

56. העדר עבר פלילי - הנאשם מבקש להצביע על העדרו של עבר פלילי כשיקול לקולא. המאשימה מצידה מפנה לכך שבנסיבות העבירות בהן עסקינן, היקפן ומשכן, כמו גם זהות הקורבנות, אין המדובר בשיקול לקולא, זאת משום

שהסכנה המשמעותית בהקשרן של עבירות מעין אלו, מגיעה דווקא מכיוונם של אותם אנשים "נורמטיביים" לכאורה, שאינם מעוררים חשד וכך הם חופשיים לעשות כרצונם ולפגוע כאוות נפשם בקורבנות רבים ברשת האינטרנט. איננו בטוחה כי ה"הסתתרות" מאחורי מסך המחשב או מאחורי צג הטלפון הנייד כשלעצמה בהכרח מהווה נסיבה לקולא או לחומרא, אך יש לתת משקל מסוים לכך שהנאשם נעדר כל עבר פלילי בכל תחום שהוא, עד מסכת העבירות הנוכחית שהחלה לפני שנתיים, כאשר הנאשם היה בן 34.

57. הודאה - הנאשם מצביע עוד על העובדה כי בחר להודות בעובדות כתב האישום, ואכן - לאחר שהצדדים באו בדברים לגבי חלק מהנתונים העובדתיים הרבים אשר פורטו בכתב האישום המקורי, הם הגיעו להבנות לגבי כתב אישום מתוקן, בו הודה הנאשם מיידית. יש לשקול לקולא את העובדה שבשל ההודאה כאמור נמנע מהמתלוננות הקטניות הצורך למסור את עדותן בבית המשפט, דבר אשר לבטח היה מסב להן מבוכה, עוגמת נפש ופגיעה נוספת.

58. נכונות לעבור הליך טיפולי - מהמסמכים שנסקרו מעלה, עולה כי הנאשם הביע נכונות לעבור הליך טיפולי ייעודי, וכי קיימת אפשרות שהליך שכזה יפחית את המסוכנות ואת הסיכוי להישנות עבירות דומות בעתיד. העובדה שהנאשם, לראשונה בעת האחרונה, מפנים את חומרת הדברים ואת הנזקקות לטיפול - תישקל אף היא לקולא, אם כי משקלו של יסוד זה אינו רב.

59. שיקולי הרתעה - בנסיבות המקרה הנדון, ישנה חשיבות בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות, והתשתית לכך מצויה בחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות, הנסקר מעלה, אשר מהאמור בה אף עולה בבירור כי יש סיכוי של ממש כי עונש משמעותי יביא להרתעתו, לעתיד לבוא.

60. בנוסף ישנו צורך גם בהרתעת הציבור בכללותו מפני ביצוען של עבירות מסוג העבירות אותן ביצע הנאשם, ולו לאור כך שעסקינן בתופעה בזוויה, במימדים מדאיגים, והיות ומצאתי כי אף כאן, יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים. מסקירת הפסיקה לעיל, ניתן להבחין כי הולכים ומתרבים המקרים בהם מובאים לפתחם של בתי המשפט תיקים כגון התיק הנדון, בהם מנוצלת האנונימיות של רשת האינטרנט לצורך ביצוען של עבירות מין באחרים, ובמיוחד בקטינים, ועל כן, ישנה חשיבות ציבורית בהרתעת הרבים.

יפים כאן הדברים שנכתבו בע"פ 1269/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2015), בפסקאות 19-20:

"עוד יש להביא בחשבון שהמדובר במעשים המעוררים שאט נפש וסלידה, המחייבים הטלת ענישה שיש בה להרתיע עברייני מין פוטנציאליים אחרים. וכבר נאמר על אודות הקו המחמיר שנקבע בפסיקה ביחס לעבירות מעין אלה: "חומרתן הרבה של עבירות המין, בפרט כאשר מדובר בעבירות שבוצעו כנגד קטינים, הודגשה לא פעם בפסיקתו של בית משפט זה. בהתאם, נקבע, כי יש להטיל על המבצע עבירות מסוג זה עונשים כבדים, כגמול על מעשיו ומתוך ביטוי לסלידתה העמוקה של החברה ממעשים אלו" (ע"פ 7614/05 **טרפוצניק נ' מדינת ישראל** (17.1.2007)).

לכך יש להוסיף את הקושי של רשויות האכיפה להתמודד עם עבירות רשת, אשר תכיפותן הולכת וגוברת, ובפרט עם הפצתם באינטרנט של חומרים פוגעניים. ריבוי טלפונים ומכשירים חכמים הכוללים מצלמות באיכות גבוהה, וצמיחתן של רשתות חברתיות וירטואליות מסוגים שונים, מאפשרים לכל אדם להפיק ולפרסם תכנים ויזואליים בהינף לחיצת עכבר, ללא מנגנון בקרה ותוך שמירה על אנונימיות מירבית (ראו דבריו של השופט י' עמית בבש"פ 2065/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (22.3.2013)). העובדה כי במקרה דנן המידע המפליל הושג דווקא על-ידי רשויות חוק של מדינה זרה ורחוקה, מעידה על היות הסכנה הצפויה מהתכנים שפורסמו אוניברסלית, אך גם ממחישה את המקריות הנלווית שבליכדתם של המעורבים בפשיעה מקוונת. מובן, אם כן, מדוע נדרשת החמרה מקום שבו קיימות מגבלות מובנות על יכולות האכיפה: "גזירת דינים של עברייני מין הפועלים ברשת האינטרנט צריכה להלום את קלות ביצוע

העבירה, פוטנציאל ההישנות שלה ופוטנציאל הפגיעה בקורבנות רבים" (ע"פ 707/14 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.2015)).

וראו מובאה נוספת מפסק הדין בפרשת פלוני, לאמור:

"האינטרס הציבורי מחייב כי ענישת עברייני המין תבטא את מידת הסלידה של החברה ממעשיהם הנפשעים, תמנע הישנותם ותרתיע אחרים מביצוע עבירות אלו (ע"פ 6802/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.1.2015)). האינטרס הציבורי מתחזק שעה שביצוע עבירות המין מופנה כלפי קטינים וקטינות, וזאת בשל הפוטנציאל ההרסני של השפעת עבירות אלו על מי שזהותם האישית והמינית טרם התעצבה."

לכן, מצאתי כי שיקולי הרתעת הרבים, לגבי עבירות מסוג זה, בהא עידנא, ראויים ובעלי משקל

העונש המתאים -

61. על רקע כל האמור מעלה, במקרה דנן, ולמרות שהוצעו מתחמי ענישה לגבי כל קטיגוריה של אירועים בנפרד, מן הראוי להטיל על הנאשם עונש כולל בגין כל האישומים נשוא כתב האישום, ולא עונשים נפרדים בגין כל אישום או אירוע. מדובר בסדרת אירועים ועבירות מאותו הסוג, הדומים בנסיבותיהם, וראו את סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין ואת כל הפסיקה המוזכרת מעלה כאשר בכל המקרים נפסק עונש כולל לגבי כל כתב האישום, הגם שכלל אישומים נפרדים רבים.

62. בשים לב למהות כתב האישום, לכך שעסקינן בריבוי עבירות וריבוי אישומים, בשים לב לכך ששני הצדדים מסכימים כי בפועל מתחייבת חפיפה מסוימת בין האישומים, בשים לב לכך שהמאשימה עתרה לכך שהמתחם לגבי כתב האישום בכללותו ינוע בין 10 לבין 14 שנות מאסר בפועל, ומנגד - הנאשם סבור כי המתחם ההולם לגבי כל כתב האישום הינו בין 1 לבין 4 שנות מאסר בפועל, בשים לב למכלול השיקולים, בהתחשב במתחמי הענישה שנקבעו לעיל, ולאחר ששקלתי השיקולים לחומרא מחד גיסא והשיקולים לקולא מאידך גיסא, והואיל ו-"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (כקבוע בסעיף 40ב' לחוק העונשין, לאחר תיקון 113 לחוק), אציע לחברי, לגזור על הנאשם מאסר בפועל למשך 6.5 שנים, ומאסרים מותנים כפי שיפורט בסוף גזר הדין.

פיצוי כספי -

63. בנוסף על עונש המאסר בפועל, ועונש של מאסר מותנה - יש להטיל על הנאשם לפצות כל אחת מהמתלוננות. בפסק הדין של פרשת פלוני נפסק פיצוי בסך 10,000 ₪ לכל מתלוננת. בע"פ 538/13 סבח נ' מדינת ישראל (26.12.2013) נפסק פיצוי בסך 15,000 ₪ לכל מתלוננת. בע"פ 6703/13 כהן נ' מדינת ישראל (16.01.2014) הפיצוי לאחת מהמתלוננות היה בסך של 40,000 ₪, למתלוננת שניה - 10,000 ₪ ולשלישית - 5,000 ₪. בע"פ 2656/13 פלוני נ' מדינת ישראל (21.1.2014), הפיצוי לכל אחת מהמתלוננות העיקריות בה בוצעו מעשים דומים למעשים דכאן היה 10,000 ₪, והפיצוי לקורבן הסחיטה היה 5,000 ₪.

אציע לחייב את הנאשם לפצות כל אחת מהמתלוננות המעורבות באישומים אשר בקטיגוריות הראשונה והשנייה בסך של 10,000 ₪, ואת כל יתר המתלוננות בפיצוי בסך של 7,500 ₪ לכל אחת.

סיכום -

"נשים ונערות אינן צריכות לצעוד בחשש עם צל שעוקב אחר כל צעד, לא ברחוב המבודד ולא במסדרונות הרשת" -

ע"פ 2656/13 פלוני נ' מדינת ישראל (21.1.2014).

64. לאור כל האמור מעלה, אציע לחבריי להרכב לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:
מאסר בפועל למשך 6.5 שנים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 7/6/15).

8 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור אחת העבירות הבאות: גרם אינוס קטינה, עבירה לפי סעיף 350 + 345(א)(3); מעשה מגונה בקטינה, עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) + 345(א)(1); גרם בעילה אסורה בהסכמה עבירה לפי סעיף 350 + 346(א)(1), הכל לפי לחוק העונשין התשל"ז-1977, ויורשע בגין.

4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור על העבירות הבאות: עבירה של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 3(א)(6) (א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח-1998; עבירה של החזקת פרסום תועבה עם דמות קטין, עבירה לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין; עבירה של רישום מאגר מידע והשימוש בו, עבירה לפי סעיף 8(א) + 8(ב) + סעיף 31א' לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981; וכן עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ויורשע בגין.

הנאשם אף ישלם לכל אחת מארבע המתלוננות המוזכרות באישומים 1, 2, 3 ו-5 פיצוי בסך 10,000 ₪, ולכל אחת משבע המתלוננות המוזכרות באישומים 4, ו-6 עד 11, פיצוי כספי בסך 7,500 ₪ לכל אחת. בסך הכול ישלם הנאשם סך של 92,500 ₪, וזאת באמצעות הפקדת סכום זה בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.2017.

המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום ובכלל זה את פרטי חשבון הבנק של המתלוננות, קורבנות העבירה. לתשומת לב המזכירות כי הפיצוי הוא לזכותן של קטינות.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט אברהם אליקים:

אני מסכים.

אברהם אליקים, שופט

ס. נשיא, רון שפירא [אב"ד]:

אני מסכים.

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת נאות פרי.

אנו מורים כי הנאשם ירצה מאסר בפועל למשך שש שנים וחצי (6.5), שמניין מיום מעצרו (7.6.15).

בנוסף אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

8 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור אחת העבירות הבאות: גרם אינוס קטינה, עבירה לפי סעיף 350 + 345(א)(3); מעשה מגונה בקטינה, עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) + 345(א)(1); גרם בעילה אסורה בהסכמה עבירה לפי סעיף 350 + 346(א)(1), הכל לפי לחוק העונשין התשל"ז-1977 ויורשע בגין.

4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור על העבירות הבאות: עבירה של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 3(א)(6) + 3(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח-1998; עבירה של החזקת פרסום תועבה עם דמות קטין, עבירה לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין; עבירה של רישום מאגר מידע והשימוש בו, עבירה לפי סעיף 8(א) + 8(ב) + סעיף 31' לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981; וכן עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ויורשע בגין.

הנאשם אף ישלם לכל אחת מארבע המתלוננות המוזכרות באישומים 1, 2, 3 ו-5 פיצוי בסך 10,000 ₪, ולכל אחת משבע המתלוננות המוזכרות באישומים 4, ו-6 עד 11, פיצוי כספי בסך 7,500 ₪ לכל אחת. בסך הכול ישלם הנאשם סך של 92,500 ₪, וזאת באמצעות הפקדת סכום זה בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.17.

הוסברה הזכות לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשע"ו, 28 מרץ 2016, במעמד הנאשם, ב"כ הנאשם וב"כ המאשימה.

תמר נאות פרי, שופטת

אברהם אליקים,
שופט

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]